

Al.....

Al sputtert mijn 'onzichtbare **Q**' lichaam
nogal eens een keertje tegen,
des te méér omarm ik, altijd weer,
de spreekwoordelijke 'zon ná de regen'...

Al was de lucht uit m'n longen verdwenen,
zakte ik door mijn benen;
als een 'zombie', niet vooruit te branden,
om vervolgens in totale onzekerheid te belanden...

Al zag ik plots geen scherpte en diepte meer,
deed mijn hoofd zó ontzettend zeer;
spierpijn, 'total loss', duizelig continu,
wachtend (8 maanden) op een diagnose: ... **Q** ... !

Al bleek er géén **Q**-handleiding bijgesloten,
slechts vele vraagtekens; óók voor mijn lotgenoten!
Mannen, vrouwen, kinderen, jongeren, senioren;
nabestaanden, die dierbaren ná een oneerlijke **Q**-strijd verloren...

Al staat **Q** voor *Query*, inderdaad een 'raadselachtig' soort,
Coxiella Burnetii, ik had niet eens eerder van die **Q**-bacterie gehoord!

Onzichtbaar, maar zó ontzettend gemeen;
verstopt zich diep in cellen, triggert het immuunsysteem.

Al dacht ik nietsvermoedend: **Q**-koorts, ach, dat valt wel mee;
even een antibioticakuurtje en ik ben weer oké!
Maar terwijl déze bacterie ongemerkt naar binnen sloop,
gooide hij m'n hele leven voorgoed overhoop...

Al waren m'n drie zoontjes destijds nog ukkepuukies;
met hun 6, 3 én 1 jaar nog zó jong en klein,
doet me dát van alles rondom die ellendige **Q**,
nu nóg steeds veruit het állermeeste pijn!

Al is dat simpelweg NIET te compenseren,
nee hoor ... zelfs met nog geen paar miljoen!
Wat zou ik dié tijd toch graag,
als 'n springlevende, energieke mama, over willen doen...

Al bleef ik stug, vól vertrouwen,
weer op een 'kiplekker', gezond lichaam hopen;
kon ik door ontstoken facetgewrichten in m'n rug,
ruim een half jaar amper zitten, liggen, staan of lopen.

Al 'blaf' ik soms maanden als een 'zeehond'
en kosten ziekenhuisbezoeken zeeën van tijd;
heb ik 'dankzij' **Q** helaas óók nog eens te dealen,
met blijvende 'kwartel' doofheid...

Al heb ik definitief, dagelijks last,
van de ontbrekende reflexen in mijn pupillen;
óf weigert mijn 'onzichtbare Q' lijf uit te voeren,
wat mijn 'interne ik' allemaal graag zou willen...

Al was het heftig, confronterend en zwaar,
de training die ik volgde voor m'n hersenen/ogen;
bleek het tevens een goede graadmeter,
voor mijn onuitputtelijke doorzettingvermogen...

Al ging ik daarvoor twee jaar lang,
met dagelijkse thuisoefeningen aan de gang;
daarbij wekelijks, 200 km, op en neer naar Gent,
een pittige opgave, maar opgeven heb ik nóóit gekend!

Al moest ik, ondanks dure aanvullende premies,
ook dít, geheel uit eigen zak betalen;
tóch noodgedwongen weer verder geknocht
en vooral doorgedaan met a-d-e-m-h-a-l-e-n!

Al blijkt 'gewoon weer gezond'
(achteraf)... onvoltooid, verleden tijd;
helaas, als sneeuw voor de zon verdwenen:
die zorgeloze vanzelfsprekendheid...

Al baal ik regelmatig van m'n eigen lichaam,
door pijn óf ontstekingen in gewrichten, pezen of spieren;
is zowel mijn schildklier als afweersysteem,
sinds Q, óók nog eens 'lekker aan het klieren'...

Al gaat 'n leven met **Q** bepaald niet over rozen,
kreeg ik (behalve de *ziekte van Graves*) *Agranulocytose*,
óók onzichtbaar, maar vooral erg gevaarlijk bovendien,
mijn intuïtie was m'n redding, mijn 'verpakking' liet weer weinig zien!

Al ben ik 8 maanden bij *De Tolbrug* wezen revalideren;
accepteren, relativeren, doseren...
word ik desondanks tóch soms 'un bietje kei knettergek';
van chronische pijn in heupen, ribben, rug óf nek.

Al moet ik plannen, prioriteiten stellen, afzeggen,
álles ruimschoots overdenken;
heb ik na een gezellig (alcoholvrij) feestje,
enkele dagen nodig om weer 'n beetje bij te tanken....

Al kan ik téveel drukte en prikkels
sinds 'mijn **Q** tijdperk' stukken slechter verdragen,
of ben ik, hoe moeilijk ook,
soms genoodzaakt om hulp te vragen...

Al zet ik wéér eens, drie aaneengesloten dagen,
een migraine/clusterhoofdpijn-spuut,
'Sorry, ik ben volledig buiten werking!'
a-d-e-m innnnnnnn..... a-d-e-m uittttttttt.....

Al heb ik, na éventjes lekker klussen of tuinieren, pijn;
kraakt mijn rug, nek óf rechterhand,
mijn **Q** lichaam omschrijf ik, met een vette knipoog,
als 'crispy, krakend en krokant!'

Al ga ik óver mijn grenzen,
schakel gedwongen weer terug naar lage toeren,
kan ik godzijdank nog stééds lachen
én (voor mij 't beste medicijn) lekker 'slap ouwehoeren'...

Al lijken mijn extreem vaste, pijnlijke *frozen shoulders*
pas na 3 jaar l-a-n-g-z-a-a-m te ontdooien,
helpt het zélfs niet, om er bij wijze van spreken,
een 'korreltje zout op te strooien'...

Al betekent **Q** een jarenlange strijd voor (h)erkenning,
uitputtend; onzichtbaar aan de buitenkant,
moeilijk blijft de vrije vertaling naar
'er is niks aan de hand!'

Al voelt nog steeds níemand zich verantwoordelijk,
in het oneindige **Q** verhaal,
ben ik boos, verdrietig en verontwaardigd,
over dit miskende, grove schandaal!

Al blijft een oprechte "Sorry!" achterwege,
empatisch vermogen van gewapend beton;
slaap lekker rustig verder...!
De 'ver-van-mijn-bed-show' must go on!

Al bestaat er, zélfs na zóveel jaar,
géén adequate behandeling óf **QVS** medicijn;
frustrerend... jazéker, dat is waar!
Maar het doet óók verdomd veel pijn!

Al gaat het wéér eens onzichtbaar *#Q%u@#,
gezondheid is niet af te dwingen;
ik laad me op aan humor, prachtige natuur,
geniet juist van 'de kleine dingen'...

Al ken ik helaas ook dat ellendige gevoel
van 'overleven in plaats van leven'...
waardeer ik dáárdoor mijn mooie gezin ♡ nóg meer;
alsook de vrienden, die zijn overgebleven...

Al schitter ik door afwezigheid op jouw feestje,
sorry... ik bedoel het écht niet cru;
waarschijnlijk lig ik dan weer eens van pampus,
door die 'verrekte, onzichtbare Q'...

Al sta ik 'in de energie-besparende Q modus',
waardoor dingen niet langer vanzelfsprekend zijn óf lukken,
geniet ik van de 'betere dagen' des te meer,
die zal ik dan ook zéker éxtra plukken!

Al wens ik oprecht, na zóveel jaar,
voor élke #meQ eindelijk een werkzaam medicijn,
al maakt die slopende Q ons 'onzichtbaar ziek',
ze krijgen mij/ons niet zómaar klein!

Al hou ik, tegen-beter-weten-in,
zélfs na zóveel jaar, nóg steeds een sprankje hoop,
nemen m'n tranen, af en toe,
tóch eventjes de vrije loop...

Al voel ik me al zó lang bejaard,
maar zie ik hooguit soms wat pips,
gekscherend zeg ik met regelmaat:
"ik mag dan wel chronisch ziek zijn...
MAAR IK HEB IN ELK GEVAL GÉÉEN GIPS!"

Al mopper of tier ik op die 'klote **Q**'
even lekker opluchtend, hardop v-o-l-u-i-t...
Sluit ik af met een #
a-d-e-m innnnnn..... a-d-e-m uittttttt... !

Al....
zul je mij,
met een glimlach,
"ja hoor, het gaat goed met me!" horen zeggen...
dan is dit puur omdat het ónmogelijk is,
'n leven met onzichtbare **Q**,
in enkele zinnen uit te leggen...

Astrid van den Boom-van Niftrik
september 2019
(Q-koorts / QVS sinds voorjaar 2008)